

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3902/23
6.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Радмиле Радић, у парници тужиоца Акционарско друштво за осигурање “Generali osiguranje Srbija a.d.o.”, Београд, Владимира Поповића 8, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Поповић, адвокат из Београда, Прешевска 13/21, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 9323/19 од 13.6.2022. године, у седници већа одржаној дана 6.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 9323/19 од 13.6.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 9323/19 од 13.6.2022. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 574.299,00 динара са законском затезном каматом и то на износ од 120.000,00 динара, почев од 20.9.2016. године до исплате, на износ од 23.863,00 динара, почев од 29.9.2016. године до исплате, на износ од 416.186,00 динара, почев од 08.10.2016. године до исплате и на износ од 14.250,00 динара, почев од 5.5.2017. године до исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.521,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је побијао првостепену пресуду из

свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20). Трошкове другостепеног поступка одређено је тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде, сагласно овлашћењима предвиђених чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, тако да се она неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 3.9.2016. године, око 15.30 часова, у ..., на коловозу ..., код кућног броја..., догодила се саобраћајна незгода до које је дошло на тај начин што је возач – тужени АА, управљао путничким моторним возилом регистарске ознаке ..., осигураним код тужиоца, ударио у предњу леву угаону бочну страну путничког возила регистарске ознаке ..., којим је управљала власник возила ББ. У наведеној саобраћајној незгоди тужени је задобио повреде и пошто је код службеног лица полиције оставио своју личну карту и возачку дозволу, превезен је возилом “Хитне помоћи” у Ургентни центар КЦС, где је прегледан и након интервенције лекари су му рекли да може да иде кући, а од службеног лица полиције није му речено да мора да се алкотестира и да не сме да напусти Ургентни центар. Тужилац је исплатио оштећеној ББ, дана 16.09.2016. године, износ од 120.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете, дана 26.9.2016. године износ од 23.863,00 динара на име штете по основу учешћа у осигурању, дана 5.10.2016. године исплатио је “Uniqua osiguranju” износ од 416.186,00 динара на име регресног захтева и дана 28.4.2017. године на име регресног захтева износ од 14.250,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са члановима 24 став 1, 28 и 29 став 1 тачка 4 и тачка 7 Закона о обавезном осигурању у саобраћају и у складу са члановима 178 став 1 и 939 став 1 Закона о облигационим односима оценио да из изведених доказа није утврђено да је тужени изазвао саобраћајну незгоду управљајући возилом под дејством алкохола, а да је терет доказивања те чињенице био на тужиоцу у складу са чланом 231 Закона о парничном поступку. Пошто није доказано да је тужени критичном приликом био под дејством алкохола закључио је да није изгубио права из осигурања, те нису испуњени услови прописани чланом 29 став 1 тачка 4 Закона о обавезном осигурању у саобраћају за губитак права из осигурања. Оценио је да нису испуњени услови ни за губитак права из осигурања из разлога да је тужени напустио лице места (побегао), пошто је из изведених доказа утврђено да је тужени након саобраћајне незгоде предао службеном лицу Полиције своју личну карту и возачку дозволу, помоћу којих је идентификован, из чега следи да тужени није имао намеру да побегне са лица места и прикрије свој идентитет, као и да није побегао из Ургентног центра, како би избегао алкотестирање, већ је отишао након прегледа и интервенције по отпуштању од стране лекара Ургентног

центра. Туженом, службено лице Полиције, а ни особље запослено у Ургентном центру није рекло да не сме да напусти Ургентни центар пре алкотестирања, па се стога може радити само о пропусту службеног лица полиције, а не о покушају туженог да избегне алкотестирање, те како тужилац сходно члану 231 Закона о парничном поступку није доказао да је тужени побегао са лица места, односно није доказао да су испуњени законски услови прописани одредбом члана 29 став 1 тачка 7 Закона о обавезном осигурању у саобраћају за губитак права из осигурања одбио је као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновани су жалбени наводи у учињеној битној повреди одредаба парничног поступка и члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, указивањем да првостепени суд није дао разлоге за своју одлуку, имајући у виду да је првостепени суд сходно члану 8 Закона о парничном поступку правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупно доказног поступка дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи исказе као и писане исправе, па је на основу резултата целокупног доказаног поступка извео правилан закључак и донео побијану одлуку.

Према правино и потпуно утврђеном чињеничном стању, произлази да је предметну саобраћајну незгоду проузроковао тужени, да од тренутка саобраћајне незгоде исти није напустио место незгоде, с обзиром да су полицијски службеници утврдили иднетитет туженог након што им је дао личну карту и саобраћајну дозволу, након чега је он због задобијених повреда возилом "Хитне медицинске помоћи" превезен у Ургентни центар, те да при увиђају саобраћајне полиције није извршено алкотестирање туженог као ни у Ургентном центру, па чињеница да ли је тужени конзумирао алкохол пре саобраћајне незгоде није децидно утврђена и остала је у домену сумње односно није доказана од стране тужиоца на коме је био терет доказивања у складу са чланом 231 Закона о парничном поступку.

Неосновани су жалбени наводи о погрешној примени материјалног права указивањем да је тужени својим несавесним поступањем избегао утврђивања алкохолисаности након предметне саобраћајне незгоде.

Одредбом члана 29 став 1 тачка 4 Закона о обавезном осигурању у саобраћају ("Службени гласник РС" број 51/09-7/13), важећем у време штетног догађаја прописано је да осигурано лице губи права из осигурања ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, опојних дрога, односно забрањених лекова или других психоактивних супстанци.

Одредбом члана 29 став 2 истог закона прописано је да губитак права из осигурања на основу става 1 овог члана нема утицаја на право оштећеног лица на накнаду штете, док је ставом 3 истог члана прописано да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2 овог члана ступа у права оштећеног лица

према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка.

Одредбом члана 939 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигуравача по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету.

Из цитираних законских одредби произлази да друштво за осигурање има право регреса исплаћене накнаде штете оштећеном лицу од лица одговорног за штету-штетника, а у случају губитка права из осигурања и према осигуранику.

Према одредби члана 228 Закона о парничном поступку, странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом, а према одредби члана 231 став 3 истог закона, странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривања права или услед које право престало да постоји, ако законом није другачије прописано. Наведено правило о терету тврдње и доказивања у конкретном случају значи да је у складу са цитираним чланом 939 став 1 Закона о облигационим односима на тужиоцу био терет доказивања чињенице губитка права из осигурања - да је тужени критичном приликом управљао возилом под дејством алкохола и да је самоиницијативно напустио лице места, те да је наведена чињеница у изнетом смислу предуслов за захтев за регрес исплаћене штете.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени није самоиницијативно напустио место саобраћајне незгоде да би избегао алкотестирање, јер је његов идентитет утврђен из личне карте и саобраћајне дозволе, а није утврђено да ли је тужени био под дејством алкохола пре и после саобраћајне незгоде, па је правилно првостепени суд одлучио применом правила о терету доказивања, јер тврдња тужиоца о напуштању места незгоде и утврђеног степена алкохолисаности у време саобраћајне незгоде, као и њеног дејства на туженог у време настанак незгоде није доказна, као ни да је евентуално присуству алкохола било у узрочној вези са настанком саобраћајне незгоде. Правилно је првостепени суд закључио да нису испуњени услови из члана 29 став 1 тачка 4 и 7 Закона о обавезном осигурању у саобраћају.

Без утицаја је и жалбеном указивање тужиоца на одредбу члана 5 тачка 1, под бројем 4, пасус Д услова за обавезно осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима који предвиђа губитак права из осигурања за случај да после саобраћајне незгоде осигураник избегне или одбије да се подвргне испитивању његове алкохолисаности или конзумирања алкохола тако да онемогући утврђивање присуства алкохола у крви тј. степен алкохолисаности у тренутку настанка удеса, јер према утврђеном чињеничном стању тужени није самоиницијативно напустио лице места, већ је због задобијаних повреда возилом "Хитне медицинске помоћи" превезен у Ургентни центар, а на лицу места полицијским службеницима дао је своју личну карту и саобраћајну дозволу и по дозволи лекара напустио је Ургентни центар, без обавештења да је потребно да сачека полицијског службеника ради алкотестирања.

Право осигураваача на регрес према одговорном лицу не наступа самом исплатом накнаде трећем оштећеном лицу, већ је потребно да његов осигураник изгуби права из уговора о осигурању одговорности. Власник возила који осигурава своју одговорност плаћа осигураваачу премију осигурања, а исплатом накнаде трећем лицу, ако се осигурани случај догоди, осигураваач испуњава своју обавезу према свом осигураннику и због тога од одговорних лица може да регресира исплаћени износ само ако према условима уговора о осигурању осигураник изгуби права из осигурања, што није у конкретном случају, јер са сигурношћу није утврђено да ли је тужени у време настанка саобраћајне незгоде био под утицајем алкохола, а исти није самоиницијативно напустио место незгоде, већ је због задобијених повреда возилом “Хитне медицинске помоћи” превезен у Ургентни центар, па је правилно првостепени суд закључио да тужилац нема право регреса према туженом.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су исти без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилно је првостепени суд у складу са члановима 153 и 154 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима поступка, чију је висину определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе, важећим у време пресуђења, са законском затезном каматом у складу са члановима 277 и 324 Закона о облигационим односима од извршности до исплате.

Са изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како тужилац није успео у жалбеном поступку, у складу са чланом 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку, одбијен је као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић